

Bujáki Livia

Az volt a nyár

Lehajtott fejjel ballagott,
kezében volt egy barna bot,
szellő cibálta némiképp
idébb-odább a nénikét.
Körülötte ronda sár,
arcát egy vízcsepp mosta már,
s aggódva nézte, küld-e még
esőt, vihart a szürke ég.
Sóhajtva gondolt arra, hogy
kedv és erő is egyre fogy,
csak a ború, a tócsa vár,
hová repült el, ó, a Nyár?

Szívét a búnak adta át,
de akkor őt, a nagymamát
hívták, s az őszi fák alatt
egy csöpp fiúcska átszaladt.
Mosolyra gyúlt az arc, s a kéz
ölelni, fogni, tenni kész,
kedv és erő is lett elég,
se bú, se baj, se veszteség.
Kicsiny fiú a karja közt,
s feledte már a barna Őszt,
eltűnt az Ősz, a ronda sár,
az volt a Nyár, az volt a Nyár.

A csillagló

Este ha látom
futni az égen
véle a szívem is
égbe szalad,
és milliószor
visszaidézem
míg csak a dombokon
ébred a nap.

Szép deli hátát
lengé sörényét
büszke fejét, mit az
égbe emel,
és oda vágyom
én is az égbe,
és sose, én sose
érhetem el?

Ámde ha egyszer
jó a sötétség,
s távol az estike
illatozik,
megragadom csak
lengé sörényét,
s feljutok én is a
csillagokig.

Boór János:
Madárijesztő

